
Dimény Lóránt

A SZERVEZET

REGÉNYRÉSZLETEK

(...)

A Vadkan ágya a szoba felét foglalta el, Mr. Moses a közepén feküdt, ült, kuporgott a bíborszínű terítő alatt, ezt az ő testformájából lehetetlen volt megállapítani. Éppen a hidrotron csövet emelte el a szájától, amikor beléptem. Egy dag alatt hét palacknyit töltött magába, miközben a kolónia egy átlagos ivarérett tagjának fél palacknyi volt a fogyasztása, ám ez testméretéhez képest nyilván egyáltalán nem volt meglepő. Mióta mérem az öreget, most volt először 240 golon fölötti érték, ami az én tömegem ötszöröse.

Mr. Moses az egyedüli volt a Kolónián az eredeti telepesek közül, az utolsó, aki még a Földön született. Életkora száz hatyú körül lehetett, ennek nagy részét már a Kolónián töltötte, utóbbi néhányat teljes vakságban, mióta a zöldhályog teljesen beborította mindkét szemét. Ő volt a Kolónia önként kijelölt, mindennemű vezetője, spirituális atyja, ahogy magát emlegette. Mr. Moses egy primer humanoid-disznó kiméra, ezért küldték a Kolóniára, ezzel a genetikai mozaikkal. Bizonyára úgy ítélte meg a földi tudomány, hogy Mr. Moses életképessége olyan mértékben volt kilátástalan, hogy összemérhető a többi Def. számmal, amely alapján kiválasztották az őstelepések halmazát.

Nem volt más a teremben, a csendben csak Mr. Moses szakadozó hortyogását lehetett hallani. Az arcát nem láttam, de nem is bántam, mert az ismerkedésünk óta eltelt hatyúk hosszú sora sem volt elég, hogy megbárátkozzam a látvánnyal. Tudtam, hogy helyet kell foglalnom a jobb oldalon, az ágy mellé állított, vörös anyaggal leborított széken, aztán várakozni türelmesen, amíg megszólal az öreg. A széken ülve újra hasogatott a vesém, eszembe juttatva az álmot, amelynek, furcsamód, továbbra is emlékeztem minden részletére, sőt, mintha egyre elevenebb lett volna az emlékezetemben. Újra elbíbélődtem a szemem előtt váltakozó képek sorával, ezért némi-

leg váratlanul ért, amikor a szobát betöltötte az öreg recsegő hangja. Csak ketten maradtunk a teremben, kiküldte az inasokat, sejtettem, hogy valami fontosról akar beszélni.

Dr. Torrný. Azon kevesek közé tartoztam, akiket magázott. Azt hiszem, elérkezett az idő, hogy meghalhatok! Mr. Moses, fölöttébb meglep ez a felismerése, de hadd kérdőjelezzem meg. Mondja, mi váltotta ki önben ezt a baljós sejtést? Tudja, egyszer eljön mindenkinek az idő, nemde, doktor úr? Hallott már maga valakiről, aki nem halt volna meg? Ezekkel a genetikai műveletekkel sikerült elérni valami jelentőset, bármit, ami meghosszabbította volna az életüket? Tisztelt uram, a halhatatlanság csak egy nézőpont kérdése, ugyanakkor a biológia szempontjából lehetetlen. Meg tenném hozzá, értelmetlen is, ugyebár...?

(...)

Szívesen társalogtunk. Astro volt, vagyis olyan, aki a rendelkezésére bocsátott néhány eszköz segítségével a Bolygó szederjes fénykörén keresztül a mély sötétséget tanulmányozta. Egyfajta földi csillagász. Mérsékeltén magas Def. száma (97 körüli) nem is sejtette azt a rengeteg bölcsességet, ami a szavaiból áradt. Nem illeszkedett az asztrók mintájába, akik alapos világnézetük miatt, módfeletti rendszeretük alapján lettek kiválasztva. Astin igazi csibész volt, külön a telepések között, pengeéles megfigyelőképessége az arcok legkisebb rezdüléseit is észrevette. Mint az a pulzáló semmiség, az a fényes semmiség, olyan az arcunk, mondta, amikor rajtakaptam, hogy komolyan, feszült figyelemmel nézte az arcomon felszökkenő bánat legkisebb völgyeit. Tapintatos volt és megértő, mindig meghallgatott, és bármikor elküldhettem, ha meguntam végtelenül türelmes, fárasztó együttérzését.

Kedélyes barátságával mindenki kedvelte, bár ilyen mutatót tiltott volt a Kolónián emlegetni. Számok szintjén a háló együttható fejezte ki leginkább, és bár nem számított első rangú indikátornak, sokat elmondott a dinamikáról, ami a telepések életét jellemezte. Más szóval, Astin egy igen fontos csomópontja volt a hálónknak, és mindezzel együtt úgy gondoltam, hogy kiemelten fontos vagyok számára. Régebben ilyennek képzeltem el a földlakókat. Úgy néztem rá, mintha egy földi humánt látnék, kíváncsian igyekeztem megfigyelni viselkedését, jelenlétének összes rezdülését. Nyilván ő is a Kolónián született, mégis a fadobozban őrzött fényképek bármelyikén el tudtam képzelni. Ahogy egy vásárban kidoboló, egy sötét műhelyben cipész, rohángál egy állomáson a füstös hordárokkal, vagy gőzölgő

marhanyelv fölé hajol egy elegáns fővárosi vendéglő teraszán. Mindezek fölött pedig szellemi társamnak tartom, és az együtt töltött néhány mosec után mindig olyan gondolatok kerestek fel, amelyek kivezettek a Kolónia hűvös folyosóin kívülre. Egyre nagyobb érdeklődéssel gondoltam a Földre, minden érvényben levő tiltás ellenére. Egyébként sem érdekelték már egy ideje a tiltások. Ő volt az első, aki tiszta koordinátákban el tudta mondani, hogy bár erről sem mutattak neki tiszta útmutatást, számításai szerint a Lila Bolygó sokkal közelebb van a Földhöz, mint azt a hivatalos tömbök mutatják a Rendszerben. Talán kevesebb, mint 3.4 hectovan, ami gyakorlatilag azt jelenti, hogy feltételezései szerint a kapszula nem több, mint néhány mosec alatt teszi meg az utat egy irányba, és ez igazán hihetetlen felismerés volt, amit velem osztott meg először. A Föld talán egy kéznyújtásnyira van, mondja, miközben maga elé nyújtja vékony, csontos karját, és az ujjaival egy glukózgolyót gömbölyít az égő fölött.

Hogyha nem az eget fürkészi, rendszerint a társalgóban üldögél egy pohár kevert ketiapin fölött, legtöbbször valakinek a társaságában. Gyakran elhívom sétálni a kifutóba, vagy egyszerűen kóborolni a folyosókon. Hal-kan beszél, majdnem suttogva, időnként megáll, mintha nem kapna levegőt, aztán dadogva, szinte öklendezve folytatja, mintha valami feltorlódna benne, valami megemészthetetlen gondolatüledék, amihez nem találja a legjobb szót. Olyankor sóhajt is. Megáll, egy pontra figyelve maga elé mered, aztán sóhajt, és a végén, mintha köszörülné a torkát, egy rövidet köhint, hogy új lendülettel folytassa az elkezdett mondatot. De Astin legtöbbször hallgat. Hallgat és figyel. A mi Lila Bolygónkhoz hasonlít, amely magában emészt valamilyen zord, szálkás csomót, ezen nyammogva folyton. Hallgat és figyel.

A Lila Bolygó légkörében időnként felhők tűnnek fel. Olyan fátyolos, áttetsző réteg, oxigén mellett még akár langyos eső is lehetne belőlük. Astin szerint nem véletlen, hogy ide küldtek, kijelölt bolygó lehetett valamikor. Ha a nyomorult valónkat a Földön nem fogadták el, legalább egy méltó helyet néztek ki nekünk. Astin mindig a jószándékban bízott, neki csak jók léteztek. Nincs oxigénünk, de legalább a magunk urai vagyunk. Miért, a Földön nem a saját uraik voltak a nagyszüleink? Attól tartok, régen elmúlt már az a nem determinált élet, amire te gondolsz, Astin! Nem lélegzünk szabadon, de a Hattyú fényjátékát nem adnám semmiért. Ezt a gyönyörűséget, ezt a pulzáló, kékes kavalkádot, amelyet csak a Hattyú mutat, nem cserél-

ném egyetlen más csillagra sem. Barátom, a földiek ugyanezt mondták a Napról. Te magad tudod, hogy a Panta nem hoz létre szingularitásokat, nincsenek egyedi esetek, amelyek kiemelhetők a többi közül. Ugye tudod, hány ugyanilyen csillag sugároz? A Zoi, az életünk alapja, vajon nem éppen a Lila Bolygó mélyéből fakad fel, életben tartva minket, mint valamikor a víz a Földön. Csak ez maga az érintetlen forrás. A Földön mindez lehetséges, a víz teljesen áttetsző, mint a levegő, élet van benne, mégis áttetsző, mint a semmi. Adam, kérlek! Nem jó. Nem jó az neked, hogy mindent ahhoz a Kék Bolygóhoz vonatkoztatsz folyton. Se neked, se nekem túl sok közünk nincs hozzá, a képzeletünkben él még, mint háttérsugárzás, mesékben hallunk róla, emlegetjük, de gyermekeink fejében ki fog hűlni. Talán már nincs, vagy kihűlve kering a Nap körül, humánok nélkül. Adam, nincsenek kiemelt esetek, csak a lehetőségek vannak, és az mindenütt van, ahol van csillagpor, érted? Astin, nem tudnád megnézni valamivel a Földet? Nem tudnánk valamivel addig ellátni? Már többször mondtam, hogy ebben ne reménykedj. Nekünk nem adtak olyan technikát, amivel olyan messzelátót készíthetnénk. Ez egyszerűen lehetetlen! De Adam, nem elég, hogy folyton elképzeled?

Astin családjáról annyit tudtam, hogy valamelyik őse egy transzplantáció folytán lett másodlagos kimérává. Talán leukémiát akartak gyógyítani kígyóvérrrel, de mindezt nem a Rendszerből tudom, lehet csak szóbeszéd, és erről soha nem beszéltem vele, ő sem emlegette a múltját soha, főleg azt a részét, ami a Földhöz köthető. Meggyőződtem róla, hogy neki is, akár csak a mostani népesség nagy részének, a földi kötődés semmit sem jelent. Hacsak a gyűlölet csíráit nem számítjuk, melyeket a Vadkan és bandája kiktartó doktrínáival próbálta a Kolónián fenntartani. Minden rossznak létrehozói a földi humánok, akik az elűzetésünket kigondolták, akik elutasították a másságot, a természetes sokszínűséget, akik eltoltak maguktól, hogy az általuk tökéletesnek vélt népességet létrehozzák. Astin sóhajtása elhallatszott hozzám, pedig a felvonó másik végében álltam, magam elé meredve. Aztán az ajtó előtt torlódó tömegre pillantottam, és a zsvajtól nem hallottam a csengő hangját, ami jelezte, hogy megérkeztünk a Vektor zónába, ahol a holttesteket tartották, mielőtt kitolták volna a Lila Anyagnak.

Astin narancsszínű kabátjába karoltam, hogy jól látható legyen a rangjelzés a mellén. Akkor döbbsentem rá, hogy állandó álmodozásaim miatt teljesen megfeledkeztem az orvosoknak kötelezően előírt egyenruha viselésé-

ról, ami ha nem is feltétlenül veszélyekkel, de nyilvánvaló hátrányokkal járt. A tömeg ingerült morajlásából arra következtettem, hogy a fertőzés miatt elharapózó elégedetlenséggel és rémülettel hozható összefüggésbe. Több százan álltak a folyosó azon kiszélesedett szakaszán, úgy tűnt, esélyünk sem lesz elhaladni. Megpróbáltam ebben a helyzetben Astin jobbán maradni, mintha csupán támogatást igényelnék, közben az asztróknak kijáró átjárást élvezve atrocitások nélkül áthaladtunk a tömegen.

Miközben a testek között préseltük át magunkat, akkor éreztem igazán, amit már sejtettem, hogy milyen sokan vagyunk, és a húsnak súlya van, nyers ereje. A Kolónia népessége már egy ideje túlhaladta azt a határt, amit a mostani moduláris váz elbírt. Talán túlnőttük az eredeti tervet. A gennók húsa erős volt, a vállakban akarat feszült, indulat, hangos élni akarás. Nem zárójel volt ez, ahogy sokszor gondoltam, hanem egy életrevaló, szálkás erő, amely abban a bizonyos zárójelben rejtett. Mellékág voltunk, tökéletlen massa, mert bármilyen tudomány mentén, bármilyen legendák történetébe írva látnánk magunkat, csak ennek tekintettek minket bárhol. Egy ideje azonban nem a lélek finom hangolása dolgozott, hanem az erő, a széles nyakú triszómiások súlyos jelenléte. Megborzongtam. Nem emlékeztem, hogy láttam volna korábban hasonló rendetlenséget a Kolónián. Miközben megnyílt előttünk a zsilip kapuja, és a két ór néhányat az artikulátlan hangoskodó közül visszataszítva a tömegbe, lecsukta a kaput, a zsilip hűvös, száraz levegőjében lihegve Astinra tekintettem, mintha egy véleményt vártam volna tőle. A szemében ugyanazt a bánatos, barna madarat láttam szállni, mint az egyik fényképen. Egy felnőtt XX humán volt rajta, egy gyerek állt a lábánál. Egy autóbilét fogott a kezében, a másikkal átkarolta a felnőtt lábát. Egy tó tükrét nézték, háttal állva, miközben a jobb oldalon, félig láthatóan egy madár repült kifelé a képből. Gyakran elővettem ezt a foltos, barnás képet a dobozból. A féltett madár. Astin szemében is ezt láttam akkor, szárnycsapás nélkül, az időbe fagyva, mint amikor a nem létező megmutatja magát. A rendet megbontó kényszerű létezés volt az, a lenni akarás, a tó hártás felszínén himbálózó gumilabdák, a tekintet vonalát megtörő pillanat abban a bárgyú naplementében, a két humán mögött. Valami megváltozott a Kolónián.

Astin tarkója szélesebb volt, mint az átlagé, a trapézizom felső tapadási pontjai a koponya peremét követték, amelynek hátsó fele öblös tisztává szélesedett. Kis mélyedés volt a közepén, diszkrét hiátus, mintha a csontok

belső szerkezete követelte volna. Gyakran megfigyeltem hasonlót a kimérák esetében, főként az első nemzedékek ín- és izomszerkezete volt kuszább. Egyik helyen javított a természet, másutt a figyelme elkerülte a részleteket, hiány jelent meg, mulasztás. Bár nem szerettem soha minősíteni semmit, ez egyébként is ajánlatos volt a Kolónián, nekem pedig nem tűnt helyénvalónak a teremtményekről akár félénk véleményt is mondani. Csupán szakmai osztályozásba, leírásba szerettem mélyedni. Így volt méltó.

Tarkójának közepén, a mélyedés körül kékes rajz volt látható. A bőr barnás felszínén finom vonalak bomlottak szét, majd olvadtak egymásba, pontos, gyulladt pontokban, a tüszők helyén. A szelíd tekintetű fecske, amit még a Vadkan előtti időkben választottak jelképnek a telepések, mindig felkavart, pedig állandóan, mindenütt lehetett látni. Az egyenruhák, folyósok falán, általában minden térben látható volt legalább egy helyen a hirundo, ahogy hívtuk. Meglepő módon Mr. Moses nem honosított meg más jelképet, és a hirundo használatát is meglepően nagyvonalúan kezelte. Nem a felszínes dolgokban keresendő az esszencia, mondta válasz helyett, amikor úgy érezte, hogy némely döntése körül kételyek merülnének fel. A hirundot néztem Astin tarkóján, ennek az eleven élőlénynek az életrevalóságán tűnődtem, apró, fekete szemének fényén, miközben elcsendesedett az ajtó előtti zaj, bizonyára feloszlatták a tömeget. A hatalmas vitráliák előtt, a teremben legalább tíz-tizenkét, kék takaróval leterített hordágyat láttam.

Ez volt a Vigilia, a halottak kapuja az Anyag felé. Régi, az őstelepések által hozott ésszerű rendelkezés vezetett ide, amikor megoldást kellett találniuk a holttestek megsemmisítésére. A felmerült lehetőségek közül, melyek között szerepelt a fűtetlen kamrákban történő tárolás is, nem volt nehéz belátni, hogy a földi hagyományokra épülő megoldás tűnt hosszú távon a legfentarthatóbbnak, és egyben legjobban illeszkedett a Kolónia elveihez. A testet egy zsilipen keresztül kitolták a falakon kívülre, ahol elképzeléseik szerint a melegebb Hattyú alatt részeire bontja a nitrogén és a meleg, mert hogy más, szerves hatásra nem lehetett számítani. Ezért az első hullák teljesen jellegtelen megsemmisítését a meleg időszakra időzítették. Több tucatnyit toltak ki a Kolónia körüli, viszonylag stabil homokos terepre.

Sokáig nem történt semmi, mintha a bolygó gázai nemhogy bomlasztó, de épp ellenkezőleg, tartósító hatásúak volnának. Az orvosok azon a né-

hány kialakított vitrálián keresztül figyelték a kis platót, amelyen egyre több test torlódott, egyre csak növelve a rendetlenséget. Aztán egyszer, bármilyen előjel nélkül, eltűnt az összes. Nemcsak a testek, hanem az összes rongy, ruha vagy bármi egyéb, ami a homokra került a kitolási műveletek során, teljesen felszívódott. Gázbuborékokra gyanakodtak, vagy annak az elméletnek a cáfolatára, hogy nincsenek állatok a bolygón.

Megfigyelték. Kiszámíthatatlan volt, mint a végzet maga. Diszkrét, szinte észrevétlen. A lila anyag finom hártázását vették észre. Mintha zoi lett volna, vagy vízzé olvadó homok. Egy buborék emelkedett ki belőle anélkül, hogy különválna az anyagtól. Magában lüktetett egy ideig, miközben a körülötte mozgó rétegek is erőteljesebb mozgásba jöttek, határozottabb fodrozásban haltak el, majd emelkedtek újra, egyre fentebb. Mindez kissé távolabb történt, mint a plató, melyről azt hitték, hogy egy sziklásabb, megbízhatóbb felület a Kolónia határvonalán kívül. A hullámozás azonban hamarosan megmozgatta a keménynek gondolt felületet is. Mintha ugyanonnan eredt volna, egyetlen Szervezet különböző megjelenési formái. Mintha egy újra elevenné változó seb lett volna a sziklásnak tűnő kéreg, lassú, de határozott mozdulatokkal emésztette meg a testeket. Mindezt teljesen hangtalanul, rendezetten. Akik láttak földi mocsarat, azt mondták, olyan volt, mint a mozgó homok a sivatagban, így került a Kolónia tudásgömbjébe, a Központi Regiszterbe, ahol minden ismeretet tároltunk. Akkor adtak nevet az anyagnak. Z. Az örökkévalóság, a lényegi matéria. Nem találtak semmiféle összefüggést az anyag mozgása, az idő, a Hattyú ciklusa vagy bármi más mérhető esemény között. Olyan volt, mint a létezés mérőföldkövei, mondogatta Astin, aztán gyorsan hozzátette, akkor mindenki egyetértett abban, hogy teljesen kiszámíthatatlan.

A Z kapcsolata a Kolóniával tehát egész korán kezdődött. Látszólag véletlenszerűen emésztette fel az első hullákat. Az őstelepések megdöntenek kényszerültek a kezdeti feltételezést, hogy a Lila Bolygó csendes és zord tájai ugyanolyan holtak, mint a Panta feltételezett távoli szegletei, a Szervezet kószán, látszólag összefüggéstelenül csapongó nyúlványai. A Z figyelmet érdemelt.

A vitráliák előtt álltunk, várva, hogy a postulátum vizsgálatához szükséges protokoll elkezdődjön. A Hattyú kékes, bánatos fénye besütött a Vigiliába, különös, ezüstös csillogást hozva létre. Két hullát kellett szűrőpró-

baszerűen újra megvizsgálunk, mielőtt kitolják őket a Z-nek. Az egyik egy 88-as Def. számú, Tay-Sachs szindrómás XY fiatal humán volt, a másik egy öreg, vegetatív állapotú humán-humán-humán mozaik, nemi mutatót vagy Def. számot az ilyen esetekben nem mértünk. Mindkettőt a vírusfertőzés gyanújával hozták a postulátumra. Mintát vettem a torkukból, aztán gondosan visszateríttem a kék terítőt. A fekete hirundo a homlok magasságába került, mint egy tenyérszerű baljós bélyeg a túlvilág felé. Astin mellé léptem, aki az ablakon keresztül a Hattyút méregette a Modul optikájával.

Ilyen lehetett az elhantolás a Földön. Furcsamód erről nem találtam fényképet a dobozban, csak elképzelni tudtam. Talán még mindig egy közösség bánata maradt a rítus, közös részvétel a pillanatból, amely új életet ad, miközben anyagot szolgáltat hozzá. Talán a Kék Bolygó megmaradt maga a múltbéli éltető szerves anyag rétegződése, az átalakult csillagpor. Egyfajta elemi, strukturális kapcsolat az időnézetek között, amiből az információ révén újraépíthető egy állapot. Mint a Z. Memória.

A zsilipen keresztül egy fémvezeték vezette ki a hordágyat, aztán megtolta az ajtó előtt álló következőt, melyek sorban, egymásnak ütődve, egy divergens hálót alkottak a kis platón, melyen az utoljára kitolt test az ajtó előtt helyezkedett el, fiatal hajtása ennek a hibás organizmusnak, mely egyesülni készül a Z-vel.

(...)

Pedig azt gondoltam magáról, képes kijelentéseket tenni! Képes véleményt mondani a járványról, intézkedéseket megfogalmazni. Adam, azért dolgozik itt, hogy megoldásokat adjon, nem azért, hogy a világ dolgairól tűnődjön! Régen még véleményt mondott, elhatárolta a feketét a fehértől, ma pedig... mintha egy mindent átító ködben volna, nincs véleménye, nem akar állást foglalni, mintha minden mindegy volna!

Adam, a maga jelenléte eddig a Kolónia hasznára vált. Nem szeretném megváltoztatni ezt a véleményemet. Pedig az élete során szerzett tapasztalatai most kellene összeérjenek egy hatalmas kulminációban... nyilván tudja, erre mindannyian számítunk... Másrészt, ugye maga is tudja, sürgősen a járvány... kár lenne azt gondolnom magáról, hogy képtelen befolyásolni a valóságot.

Háttal ült, nem láttam a pofáját. Régebben még legalább undort váltott ki belőlem, ma már teljesen hidegen hagy. Olyannyira nem érdekel, mit gondol rólam, mint amennyire meghatározza életemet a Szervezet működése. Ez most, ami éltet, erről azonban képtelen vagyok vele beszélni.

Nincs anyag. A test nem létezik.

Csak az űr, a valamik, részecskék közötti semmi, és a semmit betöltő egyéb. A lélek.